

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวงจรชีวิตธุรกิจกับรายการคงค้างของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ในกลุ่มอสังหาริมทรัพย์ และก่อสร้าง ซึ่งตัวแปรตามของการศึกษาคือรายการคงค้างของบริษัท โดยใช้ตัวแบบของ Balance Sheet Approach มาเป็นตัวแทนของคุณภาพกำไรประเภทหนึ่งที่แสดงออกมาในรูปของรายการคงค้าง ตัวแปรที่สนใจศึกษาในงานวิจัยนี้เป็นตัวแปรที่เกี่ยวกับวงจรชีวิตของธุรกิจ อันประกอบด้วย ช่วงเจริญเติบโต ช่วงเจริญเติบโตแต่เกือบคงที่ ช่วงคงที่(ละเวินไม่แสดงในสมการ) ช่วงคงที่แต่เกือบถดถอย และช่วงถดถอย โดยใช้ตัวแบบของ Anthony and Ramesh (1992) เนื่องจากทบทวนวรรณกรรมในอดีตที่เกี่ยวกับตัวแบบของการแบ่งแยกช่วงชีวิตธุรกิจ ได้ใช้หลักของการแบ่งวงจรดังกล่าวตามลักษณะความไม่แน่นอนของกิจการ สินทรัพย์ของกิจการ และโอกาสในการลงทุนของกิจการ โดยใช้การวัด 4 ตัวแปรในการแบ่งแยกช่วงชีวิตของธุรกิจคือ การเจริญเติบโตประจำปี (Annualized Sales Growth) อัตราส่วนค่าใช้จ่ายส่วนทุน (Capital Expenditure Ratio) ค่าสัมบูรณ์ของอัตราส่วนเงินปันผลจ่าย (Absolute Value of Dividend Payout Ratio) อายุของบริษัท (Firm's Age) มาเป็นเกณฑ์ในการแบ่งช่วงชีวิตธุรกิจ และตัวแปรควบคุม กระแสเงินสดจากการดำเนินการ ระดับความสัมพันธ์ของผลการดำเนินงานของกิจการกับของอุตสาหกรรม กำไรสุทธิของกิจการ ขนาดของกิจการ รายการคงค้างรวมปีที่แล้ว โดยรวบรวมข้อมูลจากรายงานประจำปี งบการเงิน และแบบแสดงรายการข้อมูลประจำปีแบบ (แบบ 56-1) ประจำปี พ.ศ. 2549 - 2551 และมีกลุ่มตัวอย่าง 234 บริษัท

ข้อมูลทั้งหมดถูกวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่และร้อยละ (Frequency and Proportion) ค่าต่ำสุด (Minimum) ค่าสูงสุด (Maximum) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) ค่ามัธยฐาน (Median) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงอนุมาน โดยใช้เทคนิคของการวิเคราะห์สมการถดถอยแบบพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างวงจรชีวิตธุรกิจกับรายการคงค้างของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยในกลุ่มอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้าง การศึกษาสามารถสรุปผลการศึกษา อภิปรายผล ข้อค้นพบข้อเสนอแนะได้จากการศึกษาในครั้งนี้ และข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาในครั้งต่อไป

5.1 สรุปผลการศึกษา

ผลการศึกษา พบว่า ช่วงวงจรชีวิตธุรกิจที่แตกต่างมีความสัมพันธ์กับรายการคงค้างของกิจการ โดยพบว่าในช่วงที่กิจการมีการเจริญเติบโตคือช่วงเจริญเติบโต และช่วงเจริญเติบโตแต่เกือบคงที่ พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับรายการคงค้างของกิจการ ในขณะที่ช่วงเข้าสู่ภาวะถดถอยคือช่วงคงที่แต่เกือบถดถอยมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับรายการคงค้างของกิจการ และช่วงถดถอยหากพิจารณาที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่าช่วงถดถอยไม่มีความสัมพันธ์กับรายการคงค้างของกิจการ อย่างไรก็ตามหากพิจารณาที่ระดับนัยสำคัญ 0.10 จะพบว่า ช่วงถดถอยมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับรายการคงค้างของกิจการ ส่วนตัวแปรควบคุมพบว่ากระแสเงินสดจากการดำเนินงาน ระดับความสัมพันธ์ของผลการดำเนินงานของกิจการกับของอุตสาหกรรม และรายการคงค้างรวมปีที่แล้ว มีความสัมพันธ์เชิงลบกับรายการคงค้างของกิจการ ส่วนกำไรสุทธิของกิจการ และขนาดของกิจการ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับรายการคงค้างของกิจการ โดยสามารถสรุปผลการทดสอบสมมติฐานได้ดังตารางที่ 5.1

ตารางที่ 5.1 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ตัวแปรอิสระ	สมมติฐาน	ผลการทดสอบสมมติฐาน
กระแสเงินสดจากการดำเนินงาน ($CFO_{i,t}$)	ลบ	ลบ**
ระดับความสัมพันธ์ของผลการดำเนินงานของกิจการกับของอุตสาหกรรม ($HCOR_{i,t}$)	บวก	ลบ**
กำไรสุทธิของกิจการ ($NI_{i,t}$)	บวก	บวก**
ขนาดของกิจการ ($SIZE_{i,t}$)	บวก	บวก**
รายการคงค้างรวมปีที่แล้ว ($ACCRUAL_{i,t-1}$)	บวก	ลบ**
ช่วงเจริญเติบโต ($GROW_{i,t}$)	มีความสัมพันธ์ กับรายการคง ค้างของกิจการ	บวก
ช่วงเจริญเติบโตเกือบคงที่ ($GROW/MAT_{i,t}$)		บวก
ช่วงคงที่เกือบถดถอย ($MAT/DE_{i,t}$)		บวก**
ช่วงถดถอย ($DE_{i,t}$)		บวก

หมายเหตุ:

** มีความสัมพันธ์ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

5.2 อภิปรายผลการศึกษา

จากผลการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างวงจรชีวิตธุรกิจกับรายการคงค้างของบริษัทจดทะเบียนใน ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยในกลุ่มอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้าง สามารถอภิปรายผลการศึกษาได้ดังนี้

1. วงจรชีวิตธุรกิจอันประกอบไปด้วย ช่วงเจริญเติบโต ช่วงเจริญเติบโตแต่เกือบคงที่ ช่วงคงที่(ละเว้นไม่แสดงในสมการ) ช่วงคงที่แต่เกือบถดถอย และ ช่วงถดถอย พบว่า ช่วงวงจรชีวิตธุรกิจที่แตกต่างมีความสัมพันธ์กับรายการคงค้างของกิจการสอดคล้องกับสมมติฐาน H_1 ดังนั้นจึงยอมรับ H_1 และปฏิเสธ H_0 ที่ว่าช่วงวงจรชีวิตธุรกิจที่แตกต่างไม่มีความสัมพันธ์กับรายการคงค้างของกิจการ โดยในช่วงเจริญเติบโต และ ช่วงเจริญเติบโตแต่เกือบคงที่ ไม่มีความสัมพันธ์กับรายการคงค้างของกิจการ ในขณะที่ช่วงคงที่แต่เกือบถดถอยมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับรายการคงค้างของกิจการ ส่วนช่วงถดถอยไม่มีความสัมพันธ์กับรายการคงค้างของกิจการหากพิจารณาที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 อย่างไรก็ตามหากพิจารณาที่ระดับนัยสำคัญ 0.10 จะพบว่า ช่วงถดถอยมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับรายการคงค้างของกิจการ ดังนั้นในช่วงที่กิจการมีการเจริญเติบโตคือช่วงเจริญเติบโต และ ช่วงเจริญเติบโตแต่เกือบคงที่ พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับรายการคงค้างของกิจการ สาเหตุเนื่องมาจากในช่วงดังกล่าวกิจการมีการเจริญเติบโตกิจการจึงมีผลการดำเนินงานที่ดี ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นที่ผู้บริหารจะใช้การบริหารจัดการกำไรผ่านรายการคงค้าง ในขณะที่ช่วงเข้าสู่ภาวะถดถอยจะมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับรายการคงค้างของกิจการ สาเหตุเนื่องมาจากในช่วงดังกล่าวกิจการกำลังจะเข้าสู่ภาวะถดถอยกิจการจึงพยายามใช้การบริหารจัดการกำไรผ่านรายการคงค้าง เพื่อให้ผลการดำเนินงานออกมาเป็นไปตามที่ผู้บริหารต้องการ หรือเป็นไปตามที่นักลงทุนคาดหวัง

2. กระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีความสัมพันธ์เชิงลบกับรายการคงค้างของกิจการ หมายความว่ากระแสเงินสดจากการดำเนินงานสูง แสดงว่ากิจการนั้นมีผลการดำเนินงานที่ดีและมีความเป็นไปได้น้อยที่จะนำรายการคงค้างมาใช้ในการบริหารจัดการรายการทางบัญชีของกิจการ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของปูลมทริกา โบกกระณีย์ (25 50) ที่ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความเชี่ยวชาญด้านบัญชีของผู้บริหารและคณะกรรมการตรวจสอบกับการจัดการกำไรของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และพบว่ากระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับรายการคงค้างและมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับคุณภาพกำไร

3. ระดับความสัมพันธ์ของผลการดำเนินงานของกิจการ กับของอุตสาหกรรมมีความสัมพันธ์เชิงลบกับรายการคงค้างของกิจการ หมายความว่าระดับความสัมพันธ์ของกำไรกิจการกับกำไรของอุตสาหกรรมที่สูง จะส่งผลให้รายการคงค้างต่ำ ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Park

and Ro (2004) ที่ศึกษาเรื่อง The Effect of Firm-Industry Earning Correlation and Announcement Timing on Firm's Accrual Decision และพบว่ากิจการที่มีระดับความสัมพันธ์ของกำไรกิจการกับกำไรของอุตสาหกรรมที่สูง มีแนวโน้มที่ผู้บริหารจะมีการบริหารจัดการกำไรผ่านรายการคงค้างของกิจการมากกว่ากิจการในลักษณะอื่นๆ แต่ผลการทดสอบพบว่าไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง ซึ่งผลการทดสอบพบว่ากิจการที่มีระดับความสัมพันธ์ของกำไรกิจการกับกำไรของอุตสาหกรรมที่สูง จะส่งผลให้รายการคงค้างต่ำ ทั้งนี้อาจจะเป็นไปได้ว่ามีบริษัทที่ระดับความสัมพันธ์ของกำไรกิจการกับกำไรของอุตสาหกรรมที่สูง ไม่มีความจำเป็นที่ผู้บริหารจะมีการบริหารจัดการกำไรผ่านรายการคงค้าง เนื่องจากเป็นผู้นำในอุตสาหกรรมอยู่แล้ว ตรงกันข้ามบริษัทที่ระดับความสัมพันธ์ของกำไรกิจการกับกำไรของอุตสาหกรรมต่ำ ย่อมใช้วิธีการบริหารจัดการกำไร เพื่อให้ทำกำไรของกิจการมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกับของอุตสาหกรรม

4.กำไรสุทธิของกิจการ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับรายการคงค้างของกิจการ หมายความว่ากิจการที่มีกำไรสุทธิของกิจการ สูง จะส่งผลให้รายการคงค้างของกิจการสูง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Gaver and Austin (1995) ที่ศึกษาเรื่อง Additional Evidence on Bonus Plans and Income Management และพบว่ากำไรสุทธิของกิจการมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับรายการคงค้างของกิจการ

5.ขนาดของกิจการมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับรายการคงค้างของกิจการ หมายความว่ากิจการที่มีขนาดของกิจการใหญ่ จะส่งผลให้รายการคงค้างของกิจการสูง ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ทศลียา สังขสุวรรณ (2548) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาการเป็นผู้สอบบัญชีกับคุณภาพกำไรของบริษัทลูกค้ำของกลุ่มบริษัทวิศดุก่อสร้างและเครื่องตกแต่งที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และพบว่าขนาดของกิจการไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับรายการคงค้าง แต่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ จิรบุษ สันโดด (2548) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลการดำเนินงานทางการเงินและรายการคงค้างของกิจการ และพบว่าขนาดของกิจการมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับรายการคงค้าง และเชิงลบกับคุณภาพกำไร

6.รายการคงค้างรวมปีที่แล้ว มีความสัมพันธ์เชิงลบกับรายการคงค้างของ กิจการ หมายความว่ารายการคงค้างรวมปีที่แล้วที่สูง จะส่งผลให้รายการคงค้างของกิจการปีปัจจุบันต่ำ ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Kang and Sivaramakrishnan (1995) ที่ศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาการเป็นผู้สอบบัญชีกับคุณภาพกำไรของบริษัทลูกค้ำของกลุ่มบริษัทวิศดุก่อสร้างและเครื่องตกแต่งที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และ Park and Ro (2004) ที่ศึกษาเรื่อง The Effect of Firm-Industry Earning Correlation and Announcement Timing on Firm's Accrual Decision และพบว่ารายการคงค้างของกิจการปีก่อน ACCRUAL_{t-1} น่าจะมีความสัมพันธ์

กับการปรับปรุงรายการคงค้างในปีปัจจุบัน เนื่องจากหากในปีก่อนมีการปรับปรุงรายการคงค้างสูง อาจส่งผลให้ การปรับปรุงรายการคงค้างในปีปัจจุบันมีจำนวนที่สูงขึ้น เพื่อรักษาระดับของผลการดำเนินงานไว้ในระดับเดิม แต่ผลการทดสอบพบว่าไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง ซึ่งผลการทดสอบพบว่ากิจการที่มีรายการคงค้างรวมปีที่แล้วที่สูง จะส่งผลให้รายการคงค้างของกิจการปีปัจจุบันต่ำ ทั้งนี้อาจจะเป็นไปได้ว่าบริษัทที่รายการคงค้างรวมปีที่แล้วที่สูง บริษัทเหล่านี้เป็นบริษัทที่มีผลการดำเนินงานไม่ดีจึงทำการบริหารจัดการกำไรในปีดังกล่าว ด้วยการปรับปรุงรายการคงค้างที่สูงในคราวเดียว ซึ่งการปรับปรุงนี้ไม่ส่งผลถึงรายการคงค้างในปีต่อมาจึงทำให้รายการคงค้างปีปัจจุบันต่ำกว่าปีที่แล้ว

กล่าวโดยสรุปได้ว่าช่วงวงจรชีวิตธุรกิจที่แตกต่างมีความสัมพันธ์กับรายการคงค้างของกิจการ โดยมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญในช่วงที่เข้าสู่ภาวะถดถอย โดยในช่วงถดถอยเป็นช่วงสุดท้ายในวงจรชีวิตธุรกิจ กิจการที่อยู่ในช่วงถดถอยกิจการอาจถอนตัวออกจากการแข่งขันและชำระหนี้สินของกิจการ โดยกิจการอาจขายสินค้าที่เหลือของกิจการออกไปและบันทึกการตัดจำหน่ายสินค้าล้าสมัยและลูกหนี้การค้าที่ไม่สามารถเก็บเงินได้ (หนี้สูญ)เพิ่มขึ้น ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ส่งผลต่อรายการคงค้างตามดุลยพินิจผู้บริหาร (Liu, 2008) เช่นเดียวกับการศึกษารูปแบบของกระแสเงินสดในแต่ละช่วงชีวิตธุรกิจ พบว่าก่อนที่จะกิจการจะเข้าสู่ภาวะถดถอยกิจการหลายกิจการที่ยังคงยืนยันทันที่จะแข่งขันในตลาดที่อิ่มตัวเดิม จะต้องเผชิญกับภาวะกำไรจากการดำเนินงานที่ลดลงและกิจการจะต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมการใหม่มาใช้ ลดต้นทุน ซึ่งจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงขึ้นตอนเพื่อรักษาไว้ซึ่งการดำเนินของกิจการ (Dickinson, 2007) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าผู้บริหารพยายามบริหารจัดการกำไรผ่านรายการคงค้างในช่วงถดถอย

นอกจากนี้ยังพบว่าผลการศึกษาในครั้งนี้มีปัจจัยบางตัวที่มีความสัมพันธ์กับรายการคงค้างของกิจการ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาในอดีต ได้แก่ กระแสเงินสดจากการดำเนินงาน กำไรสุทธิของกิจการ ขนาดของกิจการ ในขณะที่ ระดับความสัมพันธ์ของผลการดำเนินงานของกิจการกับของอุตสาหกรรม และรายการคงค้างรวมปีที่แล้ว ไม่สอดคล้องกับการศึกษาในอดีตแต่ก็มีความสัมพันธ์กับรายการคงค้างของกิจการ

5.3 ข้อค้นพบ

1. วงจรชีวิตธุรกิจอันประกอบไปด้วย ช่วงเจริญเติบโต ช่วงเจริญเติบโตแต่เกือบคงที่ ช่วงคงที่(ละเว่นไม่แสดงในสมการ) ช่วงคงที่แต่เกือบถดถอย และ ช่วงถดถอย พบว่าช่วงวงจรชีวิตธุรกิจที่แตกต่างมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับรายการคงค้าง โดยในช่วงเจริญเติบโต และช่วงเจริญเติบโตแต่เกือบคงที่ไม่มีมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับรายการคงค้างของกิจการ ในขณะที่

ช่วงคงที่แต่เกือบตลอดมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญเชิงบวกกับรายการคงค้างของกิจการ ส่วนช่วงถดถอยไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับรายการคงค้างของกิจการ หากพิจารณาที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 อย่างไรก็ตามหากพิจารณาที่ระดับนัยสำคัญ 0.10 จะพบว่าช่วงถดถอยมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญเชิงบวกกับรายการคงค้างของกิจการ

2.การศึกษาในครั้งนี้พบว่า กระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีความสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญเชิงลบกับรายการคงค้างของกิจการ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3.การศึกษาในครั้งนี้พบว่า ระดับความสัมพันธ์ของผลการดำเนินงานของกิจการ กับของอุตสาหกรรมมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญเชิงลบกับรายการคงค้างของกิจการ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.การศึกษาในครั้งนี้ พบว่ากำไรสุทธิของกิจการมีความสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญเชิงบวกกับรายการคงค้างของกิจการ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

5.การศึกษาในครั้งนี้ พบว่าขนาดของกิจการมีความสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญเชิงบวกกับรายการคงค้างของกิจการ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

6.การศึกษาในครั้งนี้พบว่า รายการคงค้างรวมปีที่แล้วมีความสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญเชิงลบกับรายการคงค้างของกิจการ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

5.4 ข้อเสนอแนะที่ได้จากศึกษาในครั้งนี้

1.สำหรับแนวคิดวงจรชีวิตธุรกิจที่ผู้ศึกษานำมาใช้ในการแบ่งช่วงชีวิตนั้น พบว่าช่วงวงจรชีวิตธุรกิจที่แตกต่างมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับรายการคงค้าง โดยในช่วงที่กิจการเข้าสู่ภาวะถดถอยมีความสัมพันธ์กับรายการคงค้างอย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้นกิจการที่เข้าสู่ภาวะถดถอยย่อมพยายามทุกวิถีทางเพื่อให้กิจการอยู่ดำเนินกิจการได้อย่างต่อเนื่อง โดยใช้การบริหารจัดการกำไรผ่านรายการคงค้างเพื่อให้ผลการดำเนินงานของกิจการเป็นไปตามที่นักลงทุนคาดหวัง ดังนั้นนักลงทุนควรใช้แนวคิดวงจรชีวิตธุรกิจเพื่อนำมาประกอบการตัดสินใจลงทุน มากกว่าพิจารณาจากผลกำไรของกิจการเพียงอย่างเดียว ก็จะทำให้นักลงทุนเหล่านั้นลดความเสี่ยงในการลงทุนลงได้

2.จากที่พบว่า กระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญเชิงลบกับรายการคงค้างของกิจการ ดังนั้นกิจการที่มีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานสูง ย่อมแสดงให้เห็นว่ากิจการมีการจ่ายเงินสดไปเป็นจำนวนมาก จึงทำกิจการมีรายการคงค้างต่ำ ดังนั้นนักลงทุนไม่ควรดูตัวเลขจากงบการเงินเพียงอย่างเดียว ควรพิจารณากระแสเงินสดจากการดำเนินงานไม่ใช่เพียงแค่ตัวเลขกำไรเท่านั้น

3. จากที่พบว่าระดับความสัมพันธ์ของผลการดำเนินงานของกิจการกับของอุตสาหกรรม มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญเชิงลบกับรายการคงค้างของกิจการ แสดงว่าบริษัทที่ระดับความสัมพันธ์ ของกำไรกิจการกับกำไรของอุตสาหกรรมต่ำย่อมใช้วิธีการบริหารจัดการกำไร เพื่อให้ทำกำไรของกิจการมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกับของอุตสาหกรรม ดังนั้นนักลงทุนควรนำปัจจัยเรื่องระดับความสัมพันธ์ของผลการดำเนินงานของกิจการกับของอุตสาหกรรม มาพิจารณาตัดสินใจก่อนการลงทุน เนื่องจากกิจการที่มีกำไรของกิจการเมื่อเทียบกับกำไรอุตสาหกรรมต่ำย่อมมีความเสี่ยงที่กิจการจะมีการบริหารจัดการกำไรผ่านรายการคงค้าง หรือ ไม่มีความสามารถในการจ่ายชำระหนี้สิน ส่งผลให้รายการคงค้างมีจำนวนสูงกว่า

4. จากที่พบว่า กำไรสุทธิของกิจการมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญเชิงบวก กับรายการคงค้างของกิจการ ซึ่งเป็นการศึกษาที่ยืนยันได้ว่านักลงทุนไม่ควรดูตัวเลขของกำไรสุทธิที่แสดงในงบการเงินเพียงอย่างเดียว เนื่องจากหากกิจการที่มีกำไรสุทธิของกิจการ สูง จะส่งผลให้รายการคงค้างของกิจการสูง

5. จากที่พบว่าขนาดของกิจการมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับรายการคงค้างของกิจการ ดังนั้นนักลงทุนจำเป็นต้องนำประเด็นเรื่องขนาดของกิจการ มาพิจารณาตัดสินใจลงทุนด้วย เพราะหากนักลงทุนพิจารณาจากตัวเลขกำไรเพียงอย่างเดียวอาจทำให้ตัดสินใจผิด ทั้งนี้เพราะกิจการที่มีกำไรเท่ากันหากมีขนาดกิจการที่แตกต่างกัน ย่อมไม่สามารถสรุปได้ว่ากิจการทั้งสองมีกำไรเท่ากันได้ กิจการที่มีขนาดเล็กกว่าหากคิดในรูปผลตอบแทนต่อทรัพย์สินแล้วจะให้ผลตอบแทนที่มากกว่า กิจการมีขนาดใหญ่

6. จากที่พบว่า รายการคงค้างรวมปีที่แล้วมีความสัมพันธ์เชิงลบ กับรายการคงค้างของกิจการ การปรับปรุงรายการคงค้างรวมปีที่แล้วย่อมส่งผลถึงรายการคงค้างปีปัจจุบัน ดังนั้นหากปีที่แล้วบริษัทมีรายการคงค้างสูง บริษัทเหล่านี้เป็นบริษัทที่มีผลการดำเนินงานไม่ดีจึงทำการบริหารจัดการกำไรในปีดังกล่าว ด้วยการปรับปรุงรายการคงค้างที่สูงในคราวเดียว ซึ่งการปรับปรุงนี้ไม่ส่งผลถึงรายการคงค้างในปีต่อมา ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่นักลงทุนจะต้องนำรายการคงค้างรวมปีที่แล้ว มาใช้ประกอบการพิจารณาก่อนการลงทุน เพื่อที่นักลงทุนจะได้เห็นแนวโน้มหรือความน่าจะเป็นของการบริหารจัดการกำไรในอนาคตนั่นเอง

5.5 ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาครั้งต่อไป

1. การศึกษาในครั้งต่อไปอาจศึกษาถึงตัวแปรอื่นๆ ที่นำมาใช้เป็นตัวแทนในการวัดคุณภาพกำไรเช่นเดียวกับที่ผู้ศึกษาใช้รายการคงค้างเป็นตัวแทน ซึ่งอาจให้ผลการศึกษาที่แตกต่าง

จากการศึกษาในครั้งนี้ เช่น รายการการคงค้างตามดุลยพินิจของผู้บริหาร (Discretionary Accruals) หรือ อัตราส่วนอื่นๆที่ใช้วัดคุณภาพกำไร

2.เนื่องจากการศึกษาในครั้งนี้ผู้ศึกษาเลือกศึกษาเพียงกลุ่มอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้าง ดังนั้นในการศึกษาครั้งต่อไป อาจทำการศึกษาทั้งตลาดหลักทรัพย์หรือ ทำการศึกษาในตลาดหลักทรัพย์ใหม่ ซึ่งอาจได้ผลการศึกษาที่แตกต่างจากศึกษาในครั้งนี้

3.ในการแบ่งช่วงชีวิตนั้นมีผู้ศึกษาวิจัยหลายท่าน ดังนั้นในการศึกษาครั้งต่อไปอาจใช้โมเดลในการแบ่งช่วงชีวิตของผู้วิจัยท่านอื่น ซึ่งอาจได้ผลการศึกษาที่แตกต่างจากศึกษาในครั้งนี้

The logo of Chiang Mai University is a circular emblem. In the center is a stylized elephant facing left, with a decorative tusk. Above the elephant is a traditional Thai lamp (Lampang). The emblem is surrounded by a circular border containing the Thai text 'มหาวิทยาลัยเชียงใหม่' at the top and 'CHIANG MAI UNIVERSITY 1964' at the bottom. There are also decorative floral motifs on the sides.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved